

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoCsp/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122284578
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6122284578.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Stanislavy Salajovej a Mgr. Martina Štubniaka, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpený Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. D. E. XXX, právne zastúpeného: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Ján Segeč s.r.o. so sídlom Skuteckého č. 26, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 47 258 039, o zaplatenie 1.427,34 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7Csp/44/2022 – 161 zo dňa 23. 03. 2023, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 7Csp/44/2022 – 161 zo dňa 23. 03. 2023 p o t v r d z u j e.

II. Žalobca je p o v i n n ý zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Banská Bystrica (ďalej v texte aj „okresný súd“ resp. „súd prvej inštancie“) žalobu žalobcu zamietol (I. výrok). Žalovanému priznal nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktoré je žalobca povinný zaplatiť v lehote 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd rozhodne o ich výške (II. výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 31. 03. 2022 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.427,34 Eur s úrokom z omeškania 8 % ročne od 11. 08. 2021 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, uzavretej medzi postupcom E. F. G., H., (ďalej „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca žalobcovi pohľadávku voči žalovanému. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 09. 03. 2007 zmluvu č. 002390043R (ďalej „zmluva“), na základe, ktorej postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Žalovaný neplnil pohľadávku riadne a včas, preto postupca vyhlásil celý úver za splatný a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy. Žalovaná suma pozostáva z neuhradenej istiny vo výške 1427,34 Eur.

3. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania zistil skutkový stav, ktorý posudzoval podľa ust. § 708 ods. 1 a 2, § 710 Obchodného zákonníka, § 23a ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb. v znení do 30. 06. 2007, § 54 ods. 1 a 2, § 39, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 25 ods. 1, § 1 ods. 3, § 3 ods. 6, § 4 ods. 5 Zákona o spotrebiteľských úveroch a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (v znení účinnom v čase postúpenia, ďalej v texte aj „zákon o bankách“).

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný a právny predchodca žalobcu (Československá obchodní banka, a.s., pobočka zahraničnej banky v Slovenskej republike) uzatvorili dňa 18. 08. 2004 zmluvu o bežnom účte v zmysle § 708 a nasl. Obchodného zákonníka, na základe ktorej sa banka zaviazala dňom 18. 08. 2004 zriadiť a viesť pre majiteľa účtu bežný účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX v mene SKK. Následne žalovaný požiadal dňa 09. 03. 2007 o povolené prečerpanie svojho bežného účtu do výške 43.000 Sk (1.427,34 Eur), žalovanému bolo poskytnuté prečerpania do úverového limitu 43.000 Sk. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie preukázané, že žalovaný s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o povolenom prečerpaní v zmysle čl. II bod 1 OP uzatvoril, išlo o spotrebiteľskú zmluvu uzatvorenú v zmysle § 23a zákona č. 634/1992 Zb., na ktorú sa primerane aplikuje zákon č. 258/2001 Z. z.

5. Vo veci ide o bankový úver, kde postupcom pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pre postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu, ktorá nie je bankou, vyžaduje súčasné splnenie a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, nesplnenie zákonných podmienok na postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. spôsobuje absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (viď rozsudky NS SR sp. zn. 7Cdo/26/2017, 1Cdo/147/2017 zverejnený v zbierke ako R 60/2018). V spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne. Ohľadne splnenia zákonných podmienok postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. v spotrebiteľskom spore tak žalobcu zaťažuje bremeno tvrdenia a súčasne aj dôkazné bremeno, dôsledkom nesplnenia ktorých môže byť zamietnutie žaloby z dôvodu nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu (postupníka) v spore; pasivita žalovanej (spotrebiteľa) v spore je preto z tohto dôvodu bez právneho významu.

6. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môžu byť iba pohľadávky alebo ich časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní. Zároveň sa písomná výzva banky v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách sa musí dostať do dispozície dlžníka (žalovaného) s poukazom na § 45 ods. 1 OZ.

7. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že by sa do dispozičnej sféry žalovaného dostala písomná výzva banky pred postúpením na úhradu splatnej pohľadávky a že by žalovaný napriek písomnej výzve banky bol v omeškaní s plnením dlhšie ako 90 dní v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca nepreukázal, že by sa oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 02. 11. 2019 dostalo do dispozičnej sféry žalovaného.

8. Zároveň súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že banke nevznikol nárok na úroky a poplatky v súvislosti s prečerpaním na bežnom účte žalovaného. Právny predchodca žalobcu v rozpore s § 3 ods. 6, posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z. nepreukázal žiadnym listinným dôkazom písomné oznámenie náležitostí zmluvy podľa § 3 ods. 6 písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. žalovanému. V predložennom oznámení o poskytnutí povoleného prečerpania je uvedená iba výška úverového limitu 43. 000 Sk, v súvislosti s výškou úrokovej sadzby je odkaz na Obchodné podmienky pre povolené prečerpania bežného účtu. V tejto súvislosti Ústavný súd SR v uznesení II ÚS 329/13 uviedol, že splnenie tejto obligatórnej náležitosti (úroku) úverovej zmluvy nemožno nahradiť oznámením o úrokovej miere v obchodných priestoroch sťažovateľky (banky). Ani poplatky neboli individuálne dohodnuté v zmluve. Ak by banka neúčtovala žalovanému úroky a poplatky s povoleným prečerpaním, tento by neprekročil rámec povoleného prečerpania (1427,34 Eur) ku dňu 18. 08. 2019, kedy ho banka vyzvala k úhrade nepovoleného prečerpania, ani ku dňu 31. 10. 2019, kedy banka úver zosplatnila. Žalovaný totiž od marca 2007 do augusta 2018 (dátum poslednej debetnej operácie) čerpal spolu 108.762,82 Eur, pričom v období od marca 2007 do júna 2019 boli na jeho účte kreditné operácie (úhrady) spolu vo výške 111.243,13 Eur, z ktorých banka na istinu započítala sumu 107.990,70 Eur. Po započítaní úhrad iba na istinu v zmysle § 566 ods. 2 OZ by bol na účte žalovaného ku dňu 02. 11. 2019 kladný zostatok účtu.

9. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný bol v čase predložených výziev banky v nepovolenom prečerpaní. V konaní nebolo preukázané zosplatenie

pohľadávky banky z povoleného prečerpania v súlade s OP (čl. IX bod 1 písm. a) OP). K splatnosti pohľadávky z povoleného prečerpania teda nemohlo dôjsť výzvou zo dňa 02. 11. 2019 v zmysle § 563 OZ, nakoľko ňou bol žalovaný vyzvaný k vyrovnaní pohľadávky z povoleného prečerpania na účte, hoci omeškanie s plnením na jeho strane reálne nenastalo. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno.

10. Nakoľko zákon o bankách vyžaduje pre platné postúpenie pohľadávky banky na tretiu osobu kumulatívne splnenie podmienok v zmysle § 92 ods. 8, pričom žalobca nepreukázal, že by sa do dispozičnej sféry žalovaného dostala pred postúpením pohľadávky písomná výzva banky na splatenie splatného dlhu a zároveň vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a rozsah úhrad (započítaných na istinu), žalovaný splatil čerpané prostriedky dávno pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 08. 2021 nemohla byť platne postúpená neexistujúca pohľadávka.

11. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP tak, že v spore úspešnému žalovanému priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

12. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. V bode I. odvolania s názvom „K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci podľa ust. § 45 ods. 1 OZ“ sa žalobca nestotožnil s právnym posúdením veci okresným súdom, v zmysle ktorého nie je daná aktívna vecná legitímácia žalobcu, pretože zosplatenie úveru nebolo podľa názoru súdu žalovanému riadne doručené. V danom prípade súd prijal premisu, že nie je možné aplikovať teóriu dôjdenia, na ktorú poukazoval žalobca vo svojich vyjadreniach pri doručovaní písomností obsahujúcich právny úkon v súvislosti s obvyčajným doručovaním zásielok, pretože právny úkon (Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 02. 11. 2019) žalobcu nedošiel do sféry adresáta – žalovaného (s čím sa však žalobca nestotožnil. Žalobca sa s uvedeným právnym posúdením súdu prvej inštancie nestotožnil a uviedol, že OZ účinnosť prejavu vôle spája s okamihom jeho odovzdania alebo doručenia adresátovi, t. j. v súdenom prípade žalovanému. Zákon však explicitne nevyžaduje, aby sa adresát aj s obsahom právneho úkonu reálne oboznámil. Dôležité však je, aby adresát tohto právneho úkonu mal reálnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle. Žalobca zdôraznil, že k výzve zo dňa 02. 11. 2019 pripojil aj kópiu doručanky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy žalovanému, uvedenú výzvu prevzala svokra žalovaného. Zásielka bola doručovaná priamo žalovanému a preto skutočnosť, že je na doručke uvedený podpis s dodatkom „svokra“ nie je dostatočným preukázaním toho, že žalovaný zásielku neprevzal a nemohol ani poznať jej obsah. Ak by aj v konaní bolo preukázané, že uvedenú zásielku prevzala svokra žalovaného, potom je v zmysle príslušných právnych predpisov nesporné, že tak svokra žalovaného nemohla urobiť svojvoľne, ale len na základe splnomocnenia žalovaného na preberanie zásielok, nakoľko išlo o písomnosť určenú priamo pre žalovaného (poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. 04. 2016, sp. zn. 3Obdo/28/2016, uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 24. 08. 2011 sp. zn. II. ÚS 363/2011). Ak by sa aj odvolací súd nestotožnil s argumentáciou žalobcu o (ne)účinnosti doručenia jednostranného úkonu podľa ust. § 45 ods. 1 OZ v zmysle platných podmienok poskytovateľa poštovej služby je oprávneným prijímateľom zásielok adresovaných fyzickej osobe podľa bodu 18.3. Poštové podmienky - Všeobecná časť (vnútroštátny styk) sú a) manžel/manželka adresáta, b) osoby, ktoré dovŕšili 15. rok života a bývajú s adresátom v tom istom rodinnom dome/byte, c) osoby, ktoré adresát splnomocnil, aby zaňho prijímali jemu adresované zásielky, pričom tieto osoby nie sú oprávnené preberať za adresáta zásielky s doplnkovou službou Do vlastných rúk, alebo týmto osobám nebudú nedodané zásielky, ku ktorým sa vyžaduje potvrdenie prevzatia v prípade, ak ich adresát vylúčil z prijímania zásielok podľa bodu 6.7.1. týchto poštových podmienok. S poukazom na uvedené podmienky poskytovateľa poštových služieb, ako aj na skutočnosť, že výzva zo dňa 02. 11. 2019 nebola zasielaná s doplnkovou službou „Do vlastných rúk“ aj v prípade ak takto prebrala zásielku svokra žalovaného, musela na to byť oprávnená v zmysle uvedených podmienok. Výzva zo dňa 02. 11. 2019 bola žalovanému riadne doručená, a to aj s ohľadom na to, že v zmysle ust. § 45 ods. 1 OZ mal žalovaný objektívnu možnosť sa s touto výzvou oboznámiť, a preto bol aj predčasný záver súdu o tom, že banke nevznikol nárok na úroky a poplatky v súvislosti s prečerpaním na bežnom účte žalovaného.

V bode II. odvolania s názvom „Prekvapivé rozhodnutie a rôzne právne posúdenia súdov tej istej inštancie pri nezmenenom skutkovom stave veci“ žalobca okrem iného zdôraznil, že ak aj mal súd prvej inštancie pochybnosti o tom, či mala svokra žalovaného splnomocnenie na prebratie zásielok a či teda prevzala zásielku oprávnene – potom je podľa názoru žalobcu v rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by táto skutočnosť (preukázanie doručenia písomnosti oprávnenej osobe) mala byť za situácie predloženia dôkazu o doručení tejto písomnosti prenesená zo strany súdu na žalobcu titulom jeho dôkazného bremena - pretože je objektívne nemožné, aby mal žalobca vedomosť a vedel preukázať, či žalovaný splnomocnil, alebo nesplnomocnil tretiu osobu na prijatie písomností v jeho mene. Interné vnútorné predpisy poštového doručovateľa výslovne umožňuje prevzatie písomnosti aj iným (tretím) osobám. Závery súdu prvej inštancie preto považuje za prekvapivé a rozporné s vykonaným dokazovaním, nakoľko z výsledkov dokazovania vyplýva, že uniesol dôkazné bremeno o doručení oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru žalovanému. Súd prvej inštancie nebral v úvahu práva odosielateľa (ktoré by boli v prípade nesprávneho doručovania písomností zo strany doručovateľa hrubým spôsobom porušené) a bez bližšieho zistenia dôvodov prevzatia zásielky iným subjektom než žalovaným (na ktoré boli s najväčšou pravdepodobnosťou zákonné dôvody v podobe splnomocnenia na preberanie písomností) nedbal na požiadavku právnej istoty odosielateľa v tom zmysle, že ak sa adresát mal možnosť (príležitosť) oboznámiť s prejavom vôle, ale sa tak nestalo, prejav vôle sa považuje za účinný. Je krajne nespravodlivé, aby pochybenie doručovateľa, prípadne splnomocnenie žalovaného inej osobe na preberanie zásielok, bolo pričítané na ľarchu žalobcovi, v dôsledku čoho by žalobca stratil spor.

Žalobca na základe uvedeného považoval napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, nakoľko z vykonaných dôkazov nesporne vyplýva, že žalovanému bola výzva zo dňa 02. 11. 2019 riadne doručená, avšak súd prvej inštancie napriek týmto dôkazom bez náležitého odôvodnenia dospel k záveru o opaku. Poukázal tiež na rozpor v tom, že súd vydal platobný rozkaz a následne nárok posúdil inak.

Na základe vyššie uvedeného žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe žalobcu, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP ho zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu okrem iného uviedol, že k dôvodom nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sa podrobne vyjadril už v podanom odpore zo dňa 31. 05. 2022 a vo vyjadrení zo dňa 16. 08. 2022. Žalovaný uviedol, že poukazoval na skutočnosť, že žalovaný nebol v omeškaní (bod III. vyjadrenia zo dňa 16. 08. 2022) a rovnako namietal nedoručenie výzvy zo dňa 02. 11. 2019, a to aj v podanom odpore a aj vo vyjadrení zo dňa 16. 08. 2022, nie je preto zrejmé, prečo žalobca považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé. Žalovaný skutkové tvrdenia žalobcu účinne poprel, poprel skutočnosť, že by na preberania poštových zásielok niekoho splnomocnil. Bez ohľadu na doručenie/nedoručenie výzvy zo dňa 02. 11. 2019, nemohol právny predchodca žalobcu s poukazom na § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. pohľadávku platne postúpiť na žalobcu, lebo v čase jej postúpenia, a ani v čase zasielania výzvy zo dňa 02. 11. 2019, nebol žalovaný v omeškaní s jej platením. K tomu, že žalovaný nebol v čase zasielania výzvy zo dňa 02. 11. 2019, a ani v čase postúpenia pohľadávky, v omeškaní sa žalobca v odvolaní vôbec nevyjadril a ani v priebehu konania na súde prvej inštancie a to napriek tomu, že žalovaný túto skutočnosť namietal. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. V dôsledku podaného odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario, len v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 379 CSP a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

16. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

17. Odvolací súd v konaní súdu prvej inštancie nezistil vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok.

18. V zmysle § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

19. V predmetnej veci súd prvej inštancie žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol s poukazom na § 92 ods. 8 zákona o bankách, z dôvodu, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávky alebo jej časti, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky potom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní. Okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca v konaní nepreukázal, že by sa do dispozičnej sféry žalovaného dostala písomná výzva banky pred postúpením na úhradu splatnej pohľadávky a že by žalovaný napriek písomnej výzve banky bol v omeškaní s plnením dlhšie ako 90 dní v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Doručenie Oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 02. 11. 2019 bankou žalovanému žalobca nepreukázal, zároveň okresný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný bol v čase predložených výziev banky v nepovolenom prečerpaní, nebolo preukázané zosplatnenie pohľadávky banky z povoleného prečerpania v súlade s OP, žalovaný splatil čerpané prostriedky dávno pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 08. 2021, t.j. nemohla byť platne postúpená neexistujúca pohľadávka.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania tak aj dôvodmi podaného odvolania. Odvolateľ v podanom odvolaní fakticky svojim dispozičným úkonom vymedzuje nie len rozsah ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu, preto odvolací súd mohol preskúmať rozhodnutie súdu prvej inštancie len v rozsahu viazanosti odvolania a jeho dôvodmi.

21. V konaní bolo nesporné, že žalobca uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.427,34,- Eur s prísl vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol postúpený bankou. Súd prvej inštancie v bode 42 napadnutého rozhodnutia konštatoval, že: banke nevznikol nárok na úroky a poplatky v súvislosti s prečerpaním na bežnom účte žalovaného. Právny predchodca žalobcu v rozpore s § 3 ods. 6, posledná veta zákona č. 258/2001 Z. z. nepreukázal žiadnym listinným dôkazom písomné oznámenie náležitostí podľa § 3 ods. 6 písm. b/ zákona č. 258/2001 Z. z. žalovanému. V predložennom oznámení o poskytnutí povoleného prečerpania je uvedená iba výška úverového limitu 43. 000,- Sk, v súvislosti s výškou úrokovej sadzby je odkaz na Obchodné podmienky pre povolené prečerpania bežného účtu. V tejto súvislosti Ústavný súd SR v uznesení II ÚS 329/13 uviedol, že splnenie tejto obligatórnej náležitosti (úroku) úverovej zmluvy nemožno nahradiť oznámením o úrokovej miere v obchodných priestoroch sťažovateľky (banky). Ani poplatky neboli individuálne dohodnuté v zmluve. Ak by banka neúčtovala žalovanému úroky a poplatky s povoleným prečerpaním, tento by neprekročil rámec povoleného prečerpania (1427,34 Eur) ku dňu 18. 08. 2019, kedy ho banka vyzvala k úhrade nepovoleného prečerpania, ani ku dňu 31. 10. 2019, kedy banka úver zosplatnila. Žalovaný totiž od marca 2007 do augusta 2018 (dátum poslednej debetnej operácie) čerpal spolu 108.762,82 Eur, pričom v období od marca 2007 do júna 2019 boli na jeho účte kreditné operácie (úhrady) spolu vo výške 111.243,13 Eur, z ktorých banka na istinu započítala sumu 107.990,70 Eur. Po započítaní úhrad iba na istinu v zmysle § 566 ods. 2 OZ by bol na účte žalovaného ku dňu 02. 11. 2019 kladný zostatok účtu. Vzhľadom na uvedené súd konštatuje, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný bol v čase predložených výziev banky v nepovolenom prečerpaní. Súd potom vzhľadom na znenie OP dospel k záveru, že nemal preukázané zosplatnenie pohľadávky banky z povoleného prečerpania v súlade s OP (čl. IX bod 1 písm. a) OP). K splatnosti pohľadávky z povoleného prečerpania teda nemohlo dôjsť výzvou zo dňa 02. 11. 2019 v zmysle § 563 OZ, nakoľko ňou bol žalovaný vyzvaný k vyrovnaní pohľadávky z povoleného prečerpania na účte, hoci omeškanie s plnením na jeho strane reálne nenastalo. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno.“ A teda „vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a rozsah úhrad (započítaných na istinu), žalovaný splatil čerpané prostriedky dávno pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.08.2021, t. j. nemohla byť platne postúpená neexistujúca pohľadávka“.

22. Okresný súd žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca nepreukázal, že by žalovaný bol v čase predložených výziev banky v nepovolenom prečerpaní. K splatnosti pohľadávky z povoleného prečerpania teda nemohlo dôjsť výzvou zo dňa 02. 11. 2019 v zmysle § 563 OZ, nakoľko ňou bol žalovaný vyzvaný k vyrovnaní pohľadávky z povoleného prečerpania na účte, hoci omeškanie s plnením na jeho strane reálne nenastalo. V tomto smere žalobca neunesol dôkazné bremeno. Žalovaný splatil čerpané

prostriedky dávno pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 08. 2021, t. j. nemohla byť platne postúpená neexistujúca pohľadávka.

23. Odvolateľ v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne dôvody nesprávnosti vyššie uvedeného. Nenamietal ani uvedený zistený skutkový stav súdom prvej inštancie a jeho právne posúdenie. Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu dôvodmi odvolania sa uvedené nestalo predmetom preskúmvacej činnosti odvolacím súdu. Záver okresného súdu, že nemohla byť platne postúpená neexistujúca pohľadávka, treba považovať za vecne správny, čo je samé o sebe dôvodom zamietnutia žaloby, pre nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu (t. j. nepreukázania existencie uplatneného nároku). Vzhľadom na uvedené námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní súvisiacimi s namietanou vecnou nesprávnosťou rozhodnutia súdu prvej inštancie v tom, že okresný súd prijal nesprávnu premisu, že nie je možné aplikovať teóriu dôjdenia pri doručovaní písomností obsahujúcich právny úkon v súvislosti s obvyčajným doručovaním zásielok, a to Oznámenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru zo dňa 02. 11. 2019 sa odvolací súd nezaoberal, keďže aj v prípade správnej argumentácii žalobcu a záveru odvolacieho súdu, že sporná zásielka bola doručená žalovanému by výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie bol vecne správny.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. potvrdil ako vecne správny. Odvolací súd potvrdil aj závislý výrok II. o trovách konania, keď súd prvej inštancie na vec aplikoval správne ustanovenia zákona a vzhľadom na úspech žalovaného v konaní mu priznal nárok na náhradu trov konania.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. 255 ods. 1 CSP § 262 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní a rozhodol, že neúspešný žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

26. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.